

men vil findes paa den kommende Tillægsbevillingslov, uagtet man meget vel vidste, at den 1. Oktober 1915 skal disse Renter betales. Den Slags Forhold synes jeg nok man maa komme til at ændre. Det er altsaa et Haab, jeg udtaler i Mod-sætning til den trivielle Beklagelse, som ellers er kommet frem. Skulde jeg i øvrigt bemærke noget om Tillægsbevillingslovsfor-slagets Behandling i Folketinget, er det om de Udtalelser, som fra et Medlem af Folketinget blev fremsat om de vest-indiske Forhold. Disse Udtalelser giver mig Anledning til i al Almindelighed at udtale Ønsket om, at Medlemmer af Rigs-dagen, naar de udøver Kritik, vil drage Omsorg for at have deres Bevisligheder i Orden og ikke fremstille som Fakta Ting, der ikke er saa særdeles faktiske, og dernæst ogsaa vel huske paa, hvorledes en Fugl bør behandle sin egen Rede. Jeg har sat megen Pris paa, at de Udtalelser, som fremkom i Folketinget — jeg tror fra det ærede Medlem fra Horsens (Hans Nielsen) —, blev stærkt imødegaaet og højst berettiget imødegaaet af den højt-ærede Finansminister, der paaviste det ikke ganske holdbare i de Udtalelser, som blev fremsat. Man kan mene om de vest-indiske Forhold, hvad man vil, men ikke mange har tilstrækkeligt Kendskab til at tale med om disse Forhold; og indlader man sig paa det, bør man sikkert være enig om at yde Retfærdighed til alle Sider.

Finansministeren (Brandes): Jeg giver den ærede Ordfører for Venstre, det ærede 3die Medlem for 3die Kreds (Ole Hansen), Ret i, at Tillægsbevillingslovsfor-slaget i Aar indeholder en Række Bevillinger, som knap nok hører hjemme paa en Tillægs-bevillingslov. Men det ærede Medlem vil ogsaa indrømme mig, at denne Omstæn-dighed hænger sammen med de overordentlige Forhold, som han jo overhovedet mente prægede dette Tillægsbevillingslov-for-slag. Det har under de forhaanden-værende Forhold været nødvendigt, om jeg saa maa sige, at aabne en større Kredit paa Tillægsbevillingsloven, end ellers vilde være Tilfældet; og uden at gaa i Enkeltheder kan jeg i Virkeligheden sige, at en Række af disse Bevillinger skyldes, at man var ivrig for at sætte Arbejder i Gang, ikke vilde spille Tiden og derfor satte Bevillingen paa Tillægsbevillingslov-for-slaget. Hvad andre Bevillinger angaar, var Øjeblikket forpasset, saa at man ikke kunde komme med dem paa den nu ved-tagne Finanslov.

Jeg kan ogsaa dele den Beklagelse, som er fremført af to ærede Medlemmer angaa-ende det sene Tidspunkt, hvorpaa Tillægs-bevillingslovsfor-slaget fremkommer for det høje Landsting, men jeg skal gøre opmærk-som paa, at absolut taget er det ingen-lunde sent, Tillægsbevillingslovsfor-slaget kom-mer op, men der er jo ganske sikkert kun kort Tid til at behandle den i. Jeg maa gentage, hvad jeg sagde i Gaar med Hen-syn til Skattelovene, at det ligger i, at man fra alle Sider er enig om nu at tage Bekræftelsesvalget i Anledning af Grund-loven, efter at man er blevet enig om Grundlovsfor-slaget. Men er der kun ringe Tid til Behandling af Tillægsbevillings-loven, maa det jo for ærede Medlemmer, som ogsaa det ærede 3die Medlem for 3die Kreds (Ole Hansen) anførte, være en Trøst, at alle Partier i Folketinget har været enige om enstemmigt at indstille ikke alene Tillægsbevillingsloven, men alle dens forskellige Poster til Folketingets Vedtagelse.

Dernæst manede det ærede 3die Mem-lem for 3die Kreds til Sparsommelighed. Ogsaa her er jeg enig med ham. Jeg tror, at vi heller ikke her er under normale Tilstande, hvor man kan anlægge en normal Maalestok for Indtægter og Udgifter, og ej heller tror jeg, at nogen Finansmi-nister vil kunne optræde med tilstrækkelig Myndighed. Jeg tror ligesom det ærede Medlem, at det vil være nødvendigt i Frem-tiden at udvise stor Sparsommelighed, jeg tror, at den Finansminister, som sidder, vil faa overordentlig Brug for den Evne, han monne besidde til at sige Nej. Men det er umuligt for en Finansminister, hvem det saa er, med tilstrækkelig Kraft at udøve denne Myndighed, hvis han ikke støttes fra Rigsdagens Side. Og jeg har før sagt og maa atter gentage, at det er overor-dentligt vanskeligt, naar alle Partier er enige om at stille Krav til Statskassen — ikke til Finansministeren personlig, det er det mindste af det, men til Statskassen —, og jeg har ikke paa nogen Vis mærket, at der fra noget Parti i Folketinget i den snart sluttede Samling — og for Resten heller ikke i Fjor, da jeg var Finansminister — var noget synderligt Ønske om at spare Statskassen. Det er en underlig Misfor-staaelse, at man tror, at man bestandig kan stille Krav uden samtidig at forøge Indtægterne, og til at forøge Indtægterne ved nye Skatter er der ingen som helst Lyst hos Rigsdagen, jeg er ogsaa der-ganske enig med det ærede Medlem i — saaledes forstod jeg ham —, at man skal